

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De patientia, quæ ita necessaria est ad ferendum fructum, ut nullus
alioquin feratur. Qui timent pruinam, irruet super eos nix. Iob. 6. Id est, qui
timent laborem in audiendo Dei verbo, incident in ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Verbo Dei, ut vel non audiat, vel non credatur. Sic expresse habes in Evangelio, quod inter Christi auditores illi præcipue qui erant *avarari, deridebant illum*, quia hic terrenorum affectus, quem maxime Christus insectabatur, Christo etiam vel maxime resistebat. En Adolescens tam castus & innocens, ut omnia Dei mandata observaverit, unumque sibi deesse audit à Christo Domino, ut vendat, quæ habet & pauperibus distribuat, ac certo speiet se thesaurum in cælo habiturum; abit tristis nec Christo credit, quia scilicet suis nimium erat affectus rebus. Spinam gerebat in corde, unde illa tristitia suborta est: Et quam spinam voluisset Christus verbo suo avellere, ipsa potius verbum Christi avulsit; Adeo verum est, quod divitiæ velut spinæ suffocant Verbum Dei, & illud præcipue verbum, quod contra ipsas profertur divitiis, unde ad reliqua Verba Dei audienda vel credenda nulli mi-

nus idonei, nulli minus parati, minus bene affecti, quæ qui plus æquò affecti sunt suis rebus.

Illud est denique observandum, quod hic dicitur: *Euntes suffocari*, quasi dicitur illos tantum suffocari & perire, qui sequuntur suas cupiditates; Vel potius phrasia est hebræa & loquendi modus, quo significatur non nisi pedetentim & progressu temporis evenire detrimenta illa, quæ commemorata sunt; Unde illud etiam accedit incommodi, ut ea minus advertantur, & quò illi magis eunt, magis suffocantur & pereunt; Quò illi magis progrediuntur, minus regredientur; Quo illi ætate procedent longius, ita & cupiditate, quæ semper magis ac magis incalescit, roboratur & induratur, ut fuse demonstratur in opusculo: *Lata via perditionis. IV autem o homo Dei, hæc fuge, scilicet verò iustitiam, pietatem, Fidem, Charitatē, Patientiā, Manu justitiæ.*

DE PATIENTIA QVÆ ITA NECESSARIA EST AD FERENDVM FRVCTVM, UT NULLUS ALIOQUIN FERATUR.

Quod autem in bonam terram, hi sunt, qui in corde bono & optimo, audientes verbum retinent, & fructum afferunt in patientia. Luc. 8.

VERITAS PRACTICA.

Qui timent pruina, irruet super eos nix.
Iob. 6.

SENSVS est, quod, qui modicum illuminant laborem, qui in audiendo Dei Verbo necessarius est, incident in majorem: quantoq; minus pati voluerint, ut referant fructum, tanto magis patientur ex defectu fructus.

RATIO EST, quia tanto magis patientur in adversis, quanto minus habebunt virtutis ad ea, quæ occurrent toleranda.

Sed qui metu laboris non audierint Verbum Dei, minus habebunt virtutis ad hujusmodi tolerantiam.

Ergo ij tanto magis patientur, quanto minus laborare & pati voluerint: ac proinde ex iis erunt de quibus Iob: *Qui timent pruina, irruet super eos nix. Quod cum sit ridiculum & insipiens, longè satius est laborem illum suscipere, qui in audiendo fructuosè Dei Verbo requiritur.*

Haynevsve Pars 2.

I. PUNCTUM.

EXIIT qui seminat seminare sensum suum, & dum seminat, aliud cecidit secus viam & conculcatum est

Legenda iterum esset & accuratius expendenda tota parabola, quæ tota est illustris, tota mirabilis, tota frugifera, tota saluberrima. Nec refugas laborem, qui in legendo & meditando necessarius est; hinc enim primò incipit perditio & jactura Verbi Dei, quod si attentè considerares, omnia alia impedimenta disceres remove. Quamobrem in id præsertim modò est laborandum, ut agnoscas laborem illum, qui in audiendo & considerando fructuosè Dei verbo desideratur, nullo modo esse fugiendum. Quid enim prodesset hunc fugere, cum in alium gravio-rem incideres, tantoque postea magis pareris ex non audito Dei Verbo, quanto minus pati voluisses in eo audiendo?

E

Ratio

Ratio, quæ id demonstrat, est evidens: Nam in confesso est apud omnes, quòd tanto magis unusquisque patitur in adversis, quanto minus habet virtutis & gratiæ ad illa toleranda. Sicut enim unicuique virtuti hoc est maximè proprium, ut cum divina gratia, animum nostrum corroborer contra difficultates, quæ occurrunt in objecto, circa quod illa versatur: ita planè si desit virtus, deerit etiam illud animi robur, quod præstabat; ac proinde debilior ac longè impar eris difficultati tolerandæ; sicque magis patieris, seu in externis illis adversis, quæ occurrunt, seu in internis animi commotibus, quæ à vitio virtuti opposito excitantur. *Vbi est Timor tuus, Fortitudo tua, Patientia tua, & perfectio viarum tuarum? Nonne id tunc tibi verius, quam olim Jacobo diceretur?*

Job. 4.

Hoc est certè, quod quotidianà patet experientià in tam diverso statu hominum, qui adversis premuntur. Unde enim fieri putas, ut unus alio magis labores in calumnia vel probro aliquo tolerando, nisi quia minus est humilis? Undenam alius paupertatis difficultatem minus libenter suffert, nisi quia minus est amans paupertatis? Sic de aliis virtutibus cogita, quarum defectu ita augetur labor, ut hoc pene uno labore animus in adversis, quòd virtute caret, qua adversa illa, facile & jucundè sustineret. Hinc orabar Apostolus, ut det vobis secundùm divitias gloriæ suæ, virtute corroborari, per spiritum eius in interiori homine, Et alibi, In omni virtute confortati secundùm potentiam claritatis eius. Quàm saepe de creaturis querimus, quæ justius de nobis quererentur, cum si virtus adesset, nulla creatura obesset; & cum virtus deest, vix ulla creatura prodest.

Ephes. 3.
Coloss. 1.

II. PUNCTUM.

SED qui metu laboris non audierint, aut non consideraverint Verbum Dei, minus habebunt virtutis ad huiusmodi tolerantiam.

Nam cum potissimus Verbi Divini fructus sit ipsa virtus, aut quidquid ad eam ducit aut movet; profectò si se virtute denudant, qui se tali fructu privant. Sic enim de Verbo divino, quod de Sapientia Sapiens; *Labores huius magnas habent virtutes; sobrietatem enim & prudentiam docet & iustitiam & virtutem, (id est fortitudinem) quibus utilis nihil est in*

Sap. 8.

vita hominibus. Sicut igitur, qui se privaret Sapientia, privaret se eius fructu, qui sunt virtutes commoratae; sic qui se privat fructu Divini Verbi.

Neque verò Verbum Divinum virtutes tantum docet sicut Sapientia, sed cum divina gratia movet etiam voluntatem ad eorum exercitium. Unde dicitur *ignitum Dei eloquium* *vehementer*. Et, *Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via, & aperiret nobis Scripturas?* Est præterea gladius ille, qui virtuti obstantia quæque perumpit, de quo Apostolus, *Et gladius spiritus, quod est Verbum Dei. VIVVS est enim Sermo Dei & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti.* Hoc ita utebatur sancti, sicut expresse refert S. Hieronymus de sancta Paula, ut ad unamquamque occasionem virtutis exercendæ, paratam haberent Scripturæ divinæ sententiam, aut Verbum aliquod, quo velut ipso Deo iubente vel monente moverentur; sicque Clypeo fidei & Gladio spiritus simus armati contra spiritualia n. quicquid invicti stabant. Hic est itaque Verbi Divini fructus, virtutem discere & exercere; unde certè eo erit virtus minor, quo minor Divini verbi fructus. Ah qualis iactura, & quam deploranda! Videtne damnata sententia quam grave sit?

Ps. 118.
Luc. 24.Ephes. 6.
Heb. 4.

III. PUNCTUM.

QUI timent ergo pruina, irruet super eos. Id est, qui parvum timent laborem, qui in percipiendo Dei Verbo necessarius est, incidunt in majorem: quantoque minus pati voluerint, ut referant fructum, tanto magis patient ex defectu fructus, quo se privant; quia scilicet se virtute spoliant & illis armis, quibus qui denudantur, nihil sibi superesse sentiunt, nisi vinci & pati. Quàm longè igitur ille prudentior, qui non parcat labori debito ad fructum illum colligendum, seu ex meditatione seu ex lectione, seu ex piis aliis exercitiis. Et quàm bene ait Sapiens, *Impatiens operabitur stultitiam*: Et paulò post, *Qui patiens est, multà gubernatur prudentià, qui autem impatiens est, exaltat stultitiam suam*. Nam dupliciter errat impatiens; primò quidem quòd dum se putat laborem fugere, incidit in graviores; deinde verò, quòd hic labor, in què incidit, non modò sit gravior quantum ad pœnam corporis seu temporale damnus; sed etiam

Prov. 14.

etiam quantum ad spiritualem animi jacturam, quæ inde multis modis incurritur. Unde idem disertè Sapiens: *Qui impatiens est, sustinebit damnum: & cum rapuerit, aliud apponet.* Nam si saltè magis laborando, magis mereris, tolerabilis erit labor; sed iplo majori labore minus mereri, quis non deplorat?

Quis non agnoscat miserandum illum laborem, quem damnati sic deplorant, *lassi sumus in via iniquitatis & perditionis, & ambulavimus vias difficiles.* Tum post multa concludunt, *Et virtutis nullum signum valuimus ostendere, in malignitate autem nostra consumpti sumus.* Verè malignitas, nolle exiguum illum laborem sumere, qui in meditando aut legendo requiritur ad fructum referendum, & in graviorem incidere cum periculo salutis aut perfectionis. Quis ex duobus laboribus non eligeret eum, qui minor est & fructuosior? quis noller is esse, qui multa redimat modico pretio? Denique audi alium Sapientem, quam præclare & aptè ad hæc omnia confirmanda de Doctrina Christi, pronuntiet: *Fili à juventute tua excipe doctrinam, & usque ad canos invenies Sapientiam: Quasi is, qui arat & seminat, accede ad eam & sustine bonos fructus illius. Injice pedem tuum, in compedes illius, & in torques illius collum tuum: Subjice humerum tuum & porta illam, & ne acedieris vinculis ejus. Investiga illam & manifestabitur tibi, & continens factus ne derelinquas eam. In novissimis enim invenies requiem in ea, & convertetur tibi in oblectationem. Et erunt tibi compedes eius in protectionem fortitudinis, & bases virtutis, & torques illius in stolam gloria: decor enim vita est in illa, & vincula illius alligatura salutaris. Quibus prope similia in fine libri repetit selectis quibusdam & exquisitis verbis,*

Colluctata est anima mea in illa, & in faciendâ eam, confirmatus sum. Manus meas extendi in altum, & insipientiam eius luxi. Animam meam direxi ad illam, & in agnitione inveni eam. Possedi cum ipsa cor ab initio: propter hoc non derelinquay.

Videri possunt, quæ ibi plura prosequitur: nec non hæc Veritates & aliæ consimiles, quas ex aliis partibus ad Evangelicam parabolam rejicri est facile.

Sicut discursum nostri intellectus statim sequi debet affectus voluntatis: ita & affectum effectus seu exequutio.
In 1. parte, die 29. Decembris.

Si quid nos revocat à Doctrina Christi, vel ob id maximè recipienda est.
In 2. parte, Feria 6. infra hebdomadam. 2. post Epiphaniam.

Verbum Dei non redit vacuum: aut proficit necesse est recipienti vel obfit.
In 3. parte, Feria 2. infra octavam hebdomadam.

Qui non audit, non audietur.
Quibus nos attentiores esse oporteret, in his magis obsurdescimus.
In 3. parte, Dominica undecima.

Quod te imparatum magis reddit ad ferendum fructum, hoc te paratiorem deberet reddere.

Quantò minus puniri timeri infructuosus, tantò jam magis punitus est.
In 3. parte, in fine, ubi de renovatione votorum.

HAC HEBDOMADE, Materia Considerationum & Veritatum comprehendetur illo Sermone, quem Christus Dominus habuit statim à cæna cum discipulis facta, usque ad Orationem, quam ibidem in cænaculo fudit ad Patrem, prout refertur à sancto Joanne. Et quia illo toto sermone, hoc pene unum versat argumentum, ut fortes sint Apostoli in persecutionibus tolerandis, ed etiam præcipuè spectabunt Veritates, & iisdem motivis, quæ proponuntur à Christo Domino, innitentur ad hunc finem, ut discamus constantiam in adversis.

C. 13. 14.
15. & 16.

